

AZ ÚJ LÉNY

29

IGAZI GYÓGYULÁS

Azt mondd: megfelelően cselekedni. Mit tegyek, hogy biztosítsam a betegség eltávolítását egyszer és mindenkorra?” Nos a magyarázat egyszerre egyszerű és mély értelmű: igazi gyógyulás csak akkor jöhet létre, amikor alkalmazom az egyedüli igazi megoldást: a Teremtő/Teremtény egyesítését. Ez az egyesítés megteremti az **egységet belül** és következményképp az **egységet kívül**. Sosem gyógyulhatok meg ténylegesen, hacsak nem vagyok képes beszélni, gondolkodni, cselekedni a következő elképzelés szerint:

ÉN VAGYOK BETEGSÉGEM EGYEDÜLI TEREMTNŐJE.
ÁTÖLELEM TEREMTMÉNYEMET, ÉS MEGBÉKÉLEK VELE.

Ez az egyesítés lehetővé teszi a végtelen szeretet szintjén rezgő Szellemnek, hogy átítassa az anyagot, és létrehozza az igazi gyógyulást. Mindig tudtam, hogy a szeretet a megoldás, csak éppen nem tudtam, hogyan használhatnám. A legtöbb vallás és spirituális ösvény csodához előírások özönét ajánlja: imádságok, felajánlások, áldozatok, vezeklés, meditáció, mantrák, pozitív gondolkodás és így tovább. Ezek csupán üres elképzelések, üres szavak, üres cselekedetek. Működhetnek egy ideig, de végül mindegyikük kudarcot vall, mivel a félelemből és nem a szeretetből fakadnak. A megoldás illúziói. Használok őket, de sosem tudom, kapok-e választ egy szeszélyes Istentől, Alláhtól, Jézustól, Krisnától, Visnutól vagy elfoglalt segítőtől: szentektől, angyaloktól, emelkedett mesterektől, halott rokonoktól stb. Egyszerűen belefáradtam, hogy egy engem a végén mindig cserbenhagyó külső Teremtőhöz imádkozzam. Azokat a módszereket már túl sokáig próbálgattam, és most készen állok valami gyökeresen másra: az evolúciós ugrásra a valós életbe, az engem már szó szerint **halálra** untató túlélési taktikák helyett!

A kedvenc ilyenkor bedobott példám a vérfertőzés, mert sok barátnőm teremtette meg élete során, és látja magát még mindig áldozatnak. Gyakran hallom: „*Ó, én meg tudok bocsátani, de nem fogom soha elfelejteni!*” Ez nekem nem hangzik feloldott konfliktusnak, nem beszélve az idesszai szeretet hozzáállásáról! Itt csak egy megoldás létezik: elfogadni, hogy a vérfertőzés az ő teremtményük, és megbékélni vele. Elfogadni a vérfertőzést, egy gyermek, testvér vagy partner halálát, egy fogyatékos tévő betegséget, vagy bármi egyéb lesújtónak tűnő eseményt – elsőre talán lehetetlennek látszik. Sokan választják a kegyetlen sorssal szembekerülő tehetetlen birka hozzáállását, a beletörődést, apátiát. A helyzet elfogadásával megtanulom üdvözölni és szeretni azt, igazán átölelni, és nem kívánni semmi egyebet, mint amit ténylegesen teremtettem. Ez a fajta elfogadás önműködően létrehozza a békét, az örömet és a létezés derűs nyugalját.

„Hé, ezt már ezerszer hallottam! Az elfogadás a new age-függők szavajárása. Ez nem nagy újdonság!” Rendben, öntsünk tiszta vizet a pohárba! HATALMAS különbséget

látok az **elfogadás** és a **beletörődés** között! Bármiféle elfogadás, annak tudatosítása nélkül, hogy én vagyok a Teremtő, az egyedüli felelős és számonkérhető MINDEN teremtettségért, beleértve bármilyen elsőre hadd-pucoljak-innen-de-gyorsan típusúnak tűnő helyzetet, az állati biológiába ragasztja testemet. Semmiféle nem a belső Teremtő-Teremtmény kapcsolaton alapuló helyzet sem vezethet soha valódi békéhez. A béke árnyékát nyújtja, beletörődést, és önműködően a halálba vezet. A kis halálok összedóznak, a végső ásó-kapa-nagyharang jelenetig.

Egy külsőnek és váratlannak felfogott eseményből fakadó súlyos érzelmi megrázkódás az áldozati viselkedésbe sodor, hogy áldozatként fogadjam el a helyzetet. Ez mind a halálba visz. Akár behódolok fehér birkaként („*Szegény Hugó, sosem panaszkodott, csak jámboran, Isten csapásaiként fogadta megpróbáltatásait*”), akár lázadok, mint egy fekete birka („*Szegény Gertrúd! Oly annyira akart élni, tigrisként küzdött utolsó pillanatáig!*”) – semmi különbség. Még mindig birkának látom magam, és nyomorultul meghalok, mint egy birka. Alapvetően minden reakció, mint pl. a beletörődés, mindig terméketlen, és a halálba vezet.

A beletörődés hamis béke. Tehetetlenségből fakad, mivel félelmem oly hatalmas, hogy összeomlom. Egóm öreg majma jónak tüntetheti föl, és egyéb nevekkel is illetheti. A spirituális egók annyira jók a drámai helyzetek megforgatásában és más, szenteskedő elnevezések ráaggatásában, felidézve híres embereket, akik mindnyájan elhaláloztak ily vagy oly módon. A halálba vezető út jó szándékkal és jámbor beletörődéssel van kikövezve! Ámen!

A BELETÖRÖDÉS A SPIRITUÁLIS PROZACI

Az egészség világában a beletörődés elengedése a betegséghez való teljesen új hozzáállást von maga után, és ez lehetővé teszi számomra az „igazi gyógyulás” megteremtését. Elfogadom, hogy saját betegségem az én gondjaimra van bízva, és személyes testem kizárólagos szakértőjévé válok. Ez magában foglalja, hogy „meghalok” az összes egészségügyi hatóság hamis oltalom- és biztonságígérete számára, származzék tudományos szemléletű orvostól vagy bármiféle alternatív gyógyásztól. Jelenti ez azt is, hogy felhagyok a „nagy betegségipar” pénzelésével, vagyis felhagyok bármiféle orvosság vagy kezelés elfogadásával, legyen az vegyi vagy „természetes”. A gyógyulás nem jön kívülről! Bármiféle orvosság vagy kezelés csak elodázza döntésemet, hogy szembenézzek betegségem valódi okával. Az ok, bármilyen betegség valódi eredete, mindig belső!

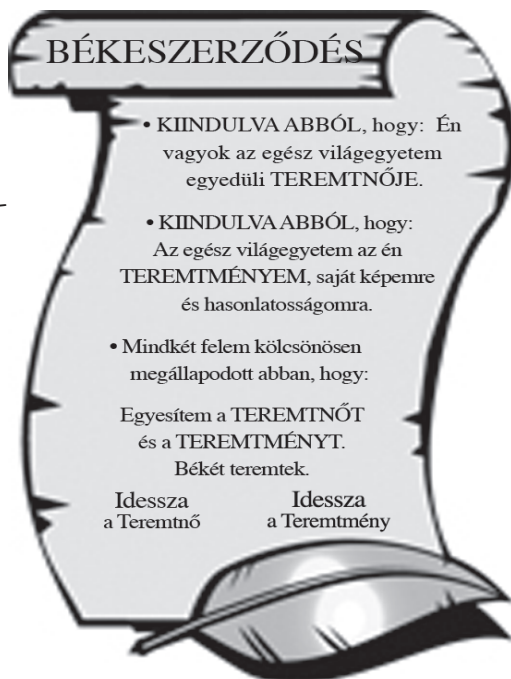
Egy reggel arra ébredek, hogy beteg vagyok: szédülés, láz, fejfájás, hátfájás, heves menstruációs görcsök, homloküreg-feszülés, bármi... Azonnal elhatározom, hogy abbahagyom e háborút az egóm és a lelkem között. Az elmúlt évek során háborút viseltem a betegséggel. Ma azt választom, hogy nem veszem fel a harcot orvosságokkal,

még természetes eredetűekkel sem. Hogyan? Először is egyszerűen **elfogadom** a betegségemet, és **ajándékként** tekintek rá. Eszembe idézem, hogy **minden tökéletes**, és amit problémának érzékelek, nem más, mint az ideális megoldás. Második lépésként **üdvözlöm a betegséget**. Testem valami fontosat üzen nekem. Töreksem megérteni a nyelvét. Harmadik lépésként azt teszem, amit egy váratlanul látogatóba érkezett jó barátal, miután mosolyogva üdvözöltem: leülök betegségemmel, és időt fordítok arra, hogy élvezem társaságát. Szeretem a betegségemet, és a szeretet legmagasabb idesszai rezgése önműködően elhozza a békét... és a gyógyulást.

„Hé, várj egy percet! Nem bánom, megbékélek a betegséggel, sőt még a halállal is. Valójában nem félek igazán a haláltól. A fájdalomtól félek. Egyáltalán nem tetszik a szenvedés gondolata.” Tipikus megjegyzés! Először is fel kell ismernem, hogy:

A SZENVEDÉS: ELLENÁLLOK A TEREMTMÉNYEMNEK

Amikor igazán elfogadom a történetet, véget ér a szenvedés, önműködően. Lehetnek fájdalmaim, de még az is rendkívül szubjektív. Amikor megszülettem a három gyermekemet, keresztülmentem a heves, *öly-meg-gyorsan-mielőtt-mégrosszabb-lesz* fájdalom az első szülésnél, a tompa fájdalom a második szülésnél és a fájdalommentes, orgazmikus eseményen a harmadik szülésnél. Tizenkét éve nem használok fájdalomcsillapítót a fogorvosnál. Minden alkalom saját teremtésem elfogadásának tapasztalata volt. Valójában bizonyosodott – egyik alkalommal a másik után –, hogy a fájdalom szemlélet kérdése. Alapvetően a szenvedés, mint az összes betegség, lelki eredetű. E belső szenvedés hozza létre a külső fájdalmat, és mindig a félelmen és teremtésem el nem fogadásán alapszik. A fájdalom egyszerűen egy túlélési eszköz, ami közli velem, hogy testem támadás alatt áll. Amikor elfogadom, hogy én vagyok életem Teremtnője, nincs többé semmiféle támadás, csak tapasztalatok. Testem elengedheti magát, átéli a tapasztalatot, és végül meggyógyítja magát. Halhatatlanságra teremtett, és arra, hogy önműködően meggyógyítsa magát. A halál: illúzió – tényleg!

A FÉLELEMBE ÉS A KIMERÜLTSGEBE HALOK BELE

„Ugyan már! Várj egy kicsit! Ha testem öngyógyításra és halhatatlanságra teremtetted, miért betegednek meg és halnak meg még mindig az emberek?” E rejtély megoldása egyszerű: a **félelembe** és a **kimerültségbe** halok bele. Hamer ezt már évek óta ismétletgeti! Mivel a betegség először a láthatatlan testekben (érzelmi, mentális) jelenik meg, aurám közvetlenül mutatja lelki egészségemet. Mi tesz engem lelkileg beteggé? A félelem bármilyen fajtája!

- félelem annak elvesztésétől, amim van (ház, munkahely, autó, feleség, kölykök, szerető, egészség, nemi teljesítőképesség, szép, vonzó test...);
- félelem attól, hogy nem tudom megszerezni, amit akarok (ház, munka, feleség kölykök ... ugyanaz a lista!);
- félelem attól, hogy a múlt megismétli önmagát a jövőben, és újra elhozza szenvedéseit;
- félelem a kudarcától, hogy nem leszek elég jó, elég ravasz, elég erős, elég értelmes, elég vonzó, elég fickós;
- félelem, hogy kirabolnak, megvernek, megerőszakolnak, elítélnek, lecsesznek, átvernek, kihasználnak, nevetségessé tesznek;
- félelem, hogy elveszítem helyemet a hierarchiában;
- félelem a sötétségtől, a magasságtól, a szűk terektől, a tömegetől...;
- félelem a kísértetektől, a kutyáktól, a kígyóktól, adószedőktől, politikusoktól és más csúszómászóktól, a pókoktól, a patkányoktól, a svábbogaraktól, a medvéktől...

A félelem az ÖSSZES érzelem gyűjtő kosara. Mindegyiket tartalmazza. A félelem megbénítja lelkemet, elvakít, és tehetetlenné tesz. Folyamatosan félem a jövőt. Ragaszkodom a múlthoz, és kötelékeim eltéphetetlenül erősnek tűnnek. E kötelékek illuzórikus szükségleteim. Börtöncellám Ególiát, vastag páncélzatával, tégláival és habarcsával. Az Új Német Orvostudomány segít nekem szabadabbá válni. Egy kés, amivel elvághatom kötelékeimet, de még mindig börtöncellámba leszek zárva! Az „emlékszem” kulcs ott függ az ajtófélfán, de abba kell hagynom rettegésemet attól, ami az ajtó másik oldalán vár rám!

A FÉLELEM MÖGÖTT, (HOGY ELVESZÍTEM, AMIM VAN, VAGY HOGY NEM KAPOM MEG, AMIT AKAROK): VÁR RÁM A HALHATATLANSÁG ÉS A VÉGTELEN HATALOM!

Börtönéletem minden helyzete mindig két reakciót hoz létre bennem: boldogságot (kiterjedés) és boldogtalanságot (összehúzódás). Amikor aktuális szükségletem kielégül: boldog vagyok. Amikor nem: boldogtalan. Ez a kettősség világa. **Kijutva börtönömből** rádöbbenek: én vagyok a Teremtő, és összes teremtményemet elfogadom békével. Végre kiléphetek a kettősségből az EGYSGEBE. Rájövök: szabad és korlátoktól mentes vagyok. Amikor **belső állapotom nincs békében**, azt jelenti: ragaszkodom valamihez (munkahelyhez, házhoz, kényelemhez, ételhez) vagy valakihez (páromhoz, kölykökhöz, anyámhoz, apámhoz), és félek elengedni őket. Be kell vallanom az igazságot:

FÉLEK, MINDEN MÁS MAGYARÁZKODÁS HAZUGSÁGI!

Egóm, elmém folyamatosan kitalált hazugságai mögé rejtőzik. Mégis, ez az öreg, **hazudozó elme**, képtelen megállítani érzelmi testem összehúzóódását és az ezzel együtt járó fizikai megnyilvánulásokat: sírás, túl hangos nevetés, poénkodás, izzadás, remegés, hangos beszéd, túlzott hallgatás, elmenekülés, ajtócsapkodás, feszültség vagy összezavarodottság. Amikor félek, az öreg állati **harcolni-vagy-menekülni** tünetegyüttes átlépi logikus elmémet, és automatikusan előugrik rejtekéből.

A modern társadalom szép hasznot húz a félelemből és két testvérkéjéből: a védelemből és megelőzésből. Az egészség világában a **megelőzés** hatalmas hatással van félelmeimre. Azzal, hogy rendszeres emlő-, méh-, prosztatá-, tüdő- stb. daganatellenőrzésre járok, folyamatosan a rák lehetőségére gondolok, s mivel Teremtő vagyok, megteremttem pontosan azt, amitől rettegek. A megelőzés a teremtés erőteljes eszköze. A **védelem** ugyanezt az eredményt hozza, mivel biztonsági övet hordok, bukósisakot, biztonságos szex kotont, valamint áldozati létem egyéb, külső balesetekre és szerencsétlenségekre emlékeztető kellékeit. Ide sorolnám a biztosítás bármely formáját: tűz, lopás, autó, egészség és a legjelentősebbet: az életbiztosítást. Hogy beszélhetünk valaha is halhatatlanságról, ha még van biztosításod?

Folyamatos dilemmában élek: birtokolni, vagy lenni? Test vagy lélek? Anyag vagy Szellem? Ez a soha véget nem érő küzdelem állapotát hozza létre, a stresszt belsőmben. E belső háborús állapot okozza betegségeimet, a kimerültséget és végül a halált. Minden félelmem a mindenáron túlélni törekvő egón alapszik. Egóm halálosan retteg a haláltól. Pontosán e folyamatos harc, hogy elkerüljem a halált, hozza végül létre... magát a halált! Emlékezz, hogy az emberi, állati és növényi gének általános és mélyen gyökerező célja, genetikai kódunk alapja: **a faj túlélése!** (Ezt az 1. kötetben tárgyaljuk részletesen.)

Miért hozott létre az emberi túlélés oly sok pusztulást, háborút, betegséget, szenvedést és halált? Miért került fajunk a pusztulás, a kihalás szélére? Egyszerűen azért, mert nem voltunk tudatában, kik vagyunk valójában! Évezredekken keresztül hittük: szegény, szerencsétlen, halandó teremtmények vagyunk, akiknek be kell hódolniuk a zsarnoki külső Isten vagy Természet Anya korbácsának... A játék neve a halál elkerülése volt, amilyen hosszán csak lehetséges, küzdelem az elkerülhetetlen végső pillanatig. Az emberek **elsődlegességet adtak a test túlélésének** és az anyagi javak birtoklásának. Viszont a túlélés **rendetlenségét** hoz létre! Hogy **rendet** teremtsék, elsődlegességet kell adnom az életnek (lásd 2. kötet). Hogy igazán éljek, fel kell adnom a régi módot, tenni egy 180 fokos fordulatot az idesszai szeretet és halhatatlanság felé. A félelmet vagy a szeretetet választom?

A FÉLELMEIMET, NEM PEDIG A BETEGSÉGEIMET KELL GYÓGYÍTANOM!

A HALHATATLANSÁG RECEPTJE

Mindezen évek alatt az emberek keresték a halhatatlanság biztos módját, egyszerűen azért, mert félnek a haláltól. Lehetnek ezen alapvető félelem válaszai egyszerűbbek, mint gondoltuk? Nos, remek híreim vannak... A halhatatlanság lehetséges, **itt és most!** Találhatsz egy nagyon egyszerű receptet erre itt, e kötetben, és mindjárt el is magyarázom! Három szóból áll: igazság, szeretet és tett (ISzT).

Külső csodaszerre várakozás helyett, mi lenne, ha belső halálfélelmünket gyógyítanánk meg? A halhatatlanság automatikusan eljön, amikor

**EMLÉKSZEM, HOGY IGAZÁN IDESSZA VAGYOK,
ÉS ENNEK MEGFELELŐEN VÁLASZTOM MEG TETTEIMET!**

Idessza vagyok, én teremtem a testem és minden, életem során velem történő eseményt. A félelem az egyedüli bűnös testem betegségeiben. A félelem élő bizonyíték, hogy ragaszkodom az anyaghoz, emberekhez vagy testemhez – ehhez az öreg bőrsákhhoz. Ez egy illúzió egy **rémálmomba illő színdarabban**, amit én írtam, rendezek, és én játszom. *„Ezt könnyebb mondani, mint megtenni! Adj valami kapaszkodót! Hogyan juthatok ki e pokolból?”* Egyszerű! Amint rájövök, hogy álmodom, az álom önműködően leáll. A dolog legnehezebb része: rájönni, hogy TÉNYLEG álmodom, beleragadtam egy illúzióba! A félelem, a konfliktus, a szétválasztottság és a szükségletek mind részei ennek az álomnak. Úgyhogy állandóan éber vagyok, erősen figyelek. Megfigyelem magam, és érzékelem mindenkori jelen pillanatom rezgésszintjét. A testem most éppen „összehúzódik” (boldogtalan) vagy esetleg „kitágul” (boldog)? Mindkét esetben félelemben élek, beleragadva az illúzióba (lásd 2. kötet).

Csakis a külső tényezőktől független belső BÉKE bizonyítja, hogy kijutottam a káprázatból, és a valóságot élem. De ez nagyon ritkán fordul elő! Állandóan a félelem tengerében úszkállok, miközben örökösen ott lebeg felettem a halál árnya. Az egyes különálló félelem MINDIG a halálfélelmet rejt magában, de a lelkem mélyen tudja, hogy a testem illúzió, és hogy a halál nem létezik. *„Rendben! Az eszemmel most már értem. De még mindig állandóan beijedek. Annyira félek, hogy megteremttem magamnak a földi Poklot! Hogyan tudnám véglegesen eltüntetni e félelmet?”* **Egyszerűen használd a HALHATLANSÁG RECEPTJÉT!**

A testem fizikailag halhatatlanná válhat egy egyszerű recept használatával: **I.Sz.T.**

Bármikor, amikor nem vagyok a szeretet és béke állapotában, először is be kell ismernem az **Igazságot**. Félek, ez a valóság. Aztán meghozom a döntést: nem háborúzom, hanem **Szeretem** a helyzetet, és üdvözlöm jelenlétét. Minden tényleg tökéletes! Végül a **Tettek** mezejére lépek, és megteszem pontosan azt, amitől ez idáig mindig is félttem. 180 fokok fordulat az ellenkező irányba! (A félelem fogalmát az 1. kötetben részletezem.) Tehát a halhatatlanság receptje:

IGAZSÁG + SZERETET + TETT => MEGGYÓGYÍTOTT FÉLELEM

Az igazi cselekedet mindig a teremtnői hozzáállásból fakad. Ezáltal idesszai tetté válik. Bármilyen körülmény, ami kivét a „jól érzem magam”, vagy a „boldog vagyok” állapotból csak akkor ébreszt fel bennem egy konfliktust, ha nem érzem magam egységben és békében. A Teremtnő és a Teremtett egysége nélkül nincs igazi béke, és nincs igazi elfogadás, vagyis nincs igazi szeretet. A kettősség pokoli hol fent, hol lent világában élünk. De ahhoz, hogy az igazi gyógyulás létrejöhesse, az elfogadásnál többre van szükségem: TETT kell!

A TETT NÉLKÜLI GYÓGYULÁS TERMÉKETLEN!

„Értem, értem! Most mit tegyek?” E pontnál válik a haladás nehezzé... de egyben jó szórakozással! Hogy teljesen meggyógyíthassam életem minden aspektusát, meg kell tanulnom teljesen másképp megélni mindennapi 4D-s káprázatomat, a tölem telhető legjobban megpróbálva úgy cselekedni, mint Idessza maga. Itt van néhány ötlet:

- én vagyok a béke: úgyhogy felhagyok a háború támogatásával (mindenfajta adó);
- én vagyok a felelős: nincs semmilyen biztosításom, se egészség, se felelősség, semmilyen;
- önrendelkező vagyok: én hozom létre a saját munkahelyem, és nem fogadok el semmit semmiféle állami szervtől;
- szuverén vagyok, a legfelsőbb hatalom: nincs szükségem külső törvényre vagy kormányra. Csakis saját lelkiismeretemnek engedelmeskedem, annak viszont igen!;
- határtalan vagyok: tehát nem tartozom hűséggel semmilyen faj, ország, vallás, szekta vagy csoport felé;
- igazságos vagyok: úgyhogy felhagyok az uzsora támogatásával: kamatok, befektetések, tőzsde és bankok;
- gazdag vagyok: úgyhogy megfizetem a tisztességes árat, minőségi, hosszú életű termékeket vásárolok, amelyeket helyi emberek állítanak elő, és adnak el;
- én vagyok maga a szeretet: úgyhogy másokkal is úgy bánok, ahogy önmagammal (semmi veszekedés, harc, erőszak, katonaság, bíróság vagy rendőrség);
- halhatatlan vagyok: úgyhogy nem végrendelkezem, és nem aggódom az örökség miatt;
- teremtnő vagyok: ami azt jelenti, hogy nem két szülőtől származom (saját testemet én hoztam létre, úgyhogy nincs családom).

Az e sorozat keretében megjelenő többi kötet részletesen elmagyarázza, hogy miért és hogyan érhetjük ezt el az emberi élet minden területén: pénz, oktatás, jog, vallás, politika és a többi. Az elgondolás egyszerű, de a lépések hatalmasak, és megkövetelik

EGÓM TELJES FELADÁSÁT A LELKEM AKARATA JAVÁRA

E feladás kihívás lehet az egóm életveszélyesnek ítélte helyzetekben. Példaként említsük meg Ghis egyik (tejcsatornákból kiinduló) emlőrákos barátját. Szerencsére tanulmányozta az Új Német Orvostudományt. Mivel ismerte a rákkezélesek veszélyeit és legfőképp a **diagnózis-konfliktus** romboló hatását, úgy döntött nem fordul orvoshoz, hanem megbízik saját teremtő erejében. Rengeteg éjszakát átsírt, azon tépelődve, vajon túléli-e. E helyzet három hosszú éven át tartott. Csak mikor eldöntötte, hogy a halál teljesen rendben van, és hogy teljes mértékben elfogadja mint lehetőséget, következett be az igazi gyógyulás, azaz nem valamiféle biológiai átmeneti enyhülés, hanem mindörökre kigyógyította magát e bizonyos konfliktusból!

Mélyen lent, az összes félelem alatt, a halál alatt, hever a halhatatlanság ajándéka! Amikor az idesszai akaratnak megfelelően cselekszem, amikor a túlélés helyett az életet választom minden, de mindenáron, amikor inkább meghalnék, mint behódoljak egóm biztonságának és védelmének, lehetnek rá az oly régóta áhított igazi életre és halhatatlanságra.

Amikor isteni lényként, Idesszaként viselkedem, lehetővé teszem, hogy Idessza, a tiszta szeretet rezgése átitassa testem, és következményként az egész 4D-s illúziót. Azáltal, hogy teljes mértékben szuverén egyénné válok, egy „PERSZONOKRÁCIA”, lehetővé teszem az új faj, az **idesszai lény**, vagy ahogy Sri Aurobindo nevezte, a „szupramentális (elmén túli) lény” rég várt megjelenését a Földön. Ez az idesszai behatolás, átitatódás megváltoztatja egész testemet – sejtjeimet, szöveteimet, szerveimet, mindent – és teremt egy mind a testemben, mind a fizikai Világmindenségben kifejeződő **teljesen új anyagot**. Amint elegendő számban elérjük ezt az állapotot, létrehozuk az új világot – a **földi Paradicsomot!**

„Könnyű az út a fizikai halhatatlansághoz?” Nem! Egyszerű, de nem könnyű. „Akkor meg miért kéne azt választanom?” Mert a lassú halál felé vezető út egyre elviselhetetlenebbé válik! „Megéri a fáradságot?” Teljes mértékben! Minden egyes meggyógyított félelem, bármilyen aprónak tűnik is, belső békét hoz létre, örömet és a lét derűs nyugalalmát. Rezgéselem emelkedésével a folyamat egyre könnyebbé és könnyebbé válik, és testem átalakul belülről kifelé. Külsőm változik legutoljára.

32 AZ ÁLLATIASSÁG VÉGNAPJAI

A hullóagy, az emberi agy legősibb része, irányítja a halhatatlanság piramisa két alsó rétegéhez tartozó összes alapvető túlélési és védekezési szükségletet. Már láttuk az agy **endodermából** és **ösi mezodermából** kifejlődött hulló részeinek tulajdonságait. Az alapvető túlélés e hullóagy szabályozta két fő problématerülethez kapcsolódik: a hiány konfliktusai (élelem, víz, oxigén, szex, menekülési útvonal hiány) és az épségemet fenyegető konfliktusok (biztonság és védelem).

Emlékezz: mi EGY nagy test vagyunk, a több milliárdnyi kis bőrszak látzata csupán hamisság, illúzió! Egészen addig, amíg továbbra is hüllőként viselkedem, továbbra is hüllő-energiákat hozok létre a testemben, a környezetemben és a vezetőimben. Hát persze, hogy hüllők a vezetőim! (lásd David Icke meglepő, de e nézőpontból teljes mértékben logikus állításait. Nem is lehet másképp!) Amint abbahagyom a rettegést, egyszerűen eltűnnek hüllő-szükségeim és a hozzá tartozó test- és agyi részek. Ez a hüllőiség vége! Nem csoda, hogy hüllő vezetőink (kivetített hüllő részeim) rettegnek! Nem csoda, hogy elkeseredettségükben bármi áron meg akarják állítani az evolúciót! Alapjában véve ez a fejlődési képességem versenyfutása, hogy kilépjek a hüllő energiából, és hogy a testem képes legyen az új rezgésszinthez alkalmazkodni, mielőtt megöregedne és meghalna. Ez a tudatosság fejlődése és a halál nagy versenye! Ahogy már láthattuk, az új test elveszít mindent, amit a hüllő agyam irányít: nem lesznek emésztő, kiválasztó, lélegző vagy nemi szerveim és hozzájuk tartozó agyi részek. Ez egyszerűen azért megy végbe, hogy követem a lelkem vágyát, hogy a hiánytól, hogy a nem-lesz-elégtől, vagy az ellenségek (állatok, emberek, földönkívüliek, mikrobák, balesetek, betegségek) támadásától való félelem nélkül éljek.

Később, ahogy a szárnyas- és az emlősenergia eltűnik testemből, a társadalmi hierarchiából és az egész bolygóról, más testrészek is eltűnnek, amint minden félelem elhagyja a testem. Az embrionális **új mezoderma** jellemző félelmek (alulértékeltetés – mozgás- és keringető rendszer) nem fognak többé létezni. Kívánságom szerint leszek képes utazni, teleportálva testemet a Világmindenség akár távoli sarkaiba is. Nem lesznek többé autók, de még repülő csészealjok sem! Mivel a tér-idő nem létezik, ráhangolom magam a Valóságra, és kiszállok a nem létező 4D-s káprázatból, amibe a testem és az elmém beleragadt az elmúlt évmilliók során. Az új mezoderma és az ezzel összefüggő agyi terület, az agyvelő, a keringési rendszerrel és a zsírfelhalmozással áll kapcsolatban. Vérem tápanyagot szállít a sejtjeimnek, és mérgeanyagokat szállít el tőlük, hormonok révén üzeneteket közvetít, és oda viszi az immunrendszer fehér vérszövetjeit, ahová kell. Szintén a vérem intézi a véralvadást: vértrombolókat szállít a bőröm repedéseihez. Minderre szüksége lesz egy idesszai lénynek? Könnyen lehetséges, hogy e rendeltetések és a hozzájuk tartozó agyi, valamint szervi területek teljesen eltűnnek, vagy teljes mértékben átalakulnak.

Végül vizsgáljuk meg az **ektoderma**val összefüggő, a környezetünkben élőkkel való kapcsolatunkért felelős agyi területet, az agykéregtet. Ahogyan a GNM-ből emlékezhetsz, az ektoderma konfliktusai a területemmel és a hordámmal függenek össze. E szint felelős érzékszerveim kifejlesztéséért. A szem, orr, fül, száj, bőr, a fogak külső rétege, a hüvely, a méh egy része, húgycső, végbélnyílás, hólyag – mind-mind e kategóriába sorolandó. Természetesen egyetlen kiválasztással vagy szaporodással kapcsolatos szervre sem lesz többé szükségem. Az érzékszervek egy érdekes kérdés... Egy halhatatlan és mindenható testben élő idesszai lényként hogyan fogok viszonyulni a környezetemhez? Szükségem lesz szemre, hogy lássak vagy orra, hogy szagoljak? Szájra, hogy ízleljek, csókoljak, harapjak? Fülre, hogy halljam a dalokat és a szavakat? Tapintóérzékre, hogy érzekjek? Nem tudom. „*Hát, úgy*

gondolom egy hernyó számára is nehéz elképzelni, milyen pillangónak lenni!” Jó példa! Még nehezebb egy növénynek elképzelnie a majmok világát! Nagyobb lépés áll előttünk, mint az átmenet volt a növényvilágból az állatvilágba. Egy teljesen új Valóság:

„Az örökkön változó lélek szakadatlan összhangját kifejező
végtelenül folyékony világ, egy élő zene.”
(Satprem: Mother – Az új faj)

Csak azt érzem a lelkem mélyén, hogy elegendem van már az állati létből. Enni, inni, üríteni, bőfögni, fingani, dugni, és főleg folyamatosan rettegni. Elegendem van a nagy egójú, nagyagyú, okoskodó öreg majomból, akinek mindig csak azon jár az esze, hogy még nagyobb rakás banánt halmozzon fel óriási raktárában, amit azért találtam fel, mert a hiánytól való félelmem oly ÓÓÓRIÁSI volt! Tudom, hogy létezik valami más, hogy lehet másképp is élni, mint félelemben fuldoklani minden percben; hogy az élet nem vezet önműködően a munka, szenvedés, megöregedés és pusztulás pokoli mókuskerekébe.

„Most, hogy így belegondolok talán mégsem olyan jó ötlet ez a halhatatlanság. Befáradhatok, hogy örökkön örökké ugyanazon az unalmas bolygón legyek, pontosan ugyanabban a testben.” Értem, mit akarsz mondani! Örömdre szolgálhat megtudni, hogy a halhatatlansággal együtt más képességek is járnak. Akaratomtól függően képes leszek materializálni és dematerializálni. Képes leszek megteremteni, amit akarok, ahol akarom, és amikor akarom, akár saját testemet. Nem véletlenül álmodom gyerekkorom óta arról, hogy szupermen legyek. E lehetőségek ott szunnyadnak testemben, mint ahogy a magocskában ott szunnyad az egész fa minden ága, levélkéje!

ÁTSZELLEMITETT ANYAG => HALHATATLANSÁG => KORLÁTLAN HATALOM

Lehet másképpen élni: a 4D-s káprázatunk alatt rejtezik egy másik Valóság. Már jelen van sejteimben. A Teremtés pillanatától benne van az anyagban, hisz csak a már benne rejlő tud kibontakozni. Egyetlen dolog gátol, hogy egy legyek az új rezgéssel, a Ghis által szárnyas paripának nevezett idesszai megtestesüléssel: az ötvenmilliárd sejtem mindegyikét körülvevő egós félelelmréteg. Minden alkalommal, amikor feloldok egy félelmet, vékonyodik e réteg.

33

ÚJ TEST AZ ÚJ, IDESSZAI LÉNYNEK

Két ember életét szentelte az új idesszai emberfeletti test tanulmányozásának: **Sri Aurobindo** és társa, **Anya**. Leereszkedve az anyagba, saját testüket elszántan használva hídként, megnyitották az egész emberiség számára az utat az átváltozás felé. Aurobindo lefektette az utat, és kimerítően írt is a témáról. Halála után Anya folytatta munkáját saját testében, ami drámai változásokon ment keresztül, ahogy több Satprem könyv is leírja. Ezt mondja az Anya az olyan ember testéről, aki a halhatatlanságot választotta, és minden pillanatban lelke törvényei szerint él...